

Караманъ.

(разказва едно овчарче).

олко весело прѣкарахме лѣтото! Край една хубава горичка, до самия брѣгъ на лжкатушния Витъ, бѣха направени нашитѣ кошари.

Между всичкитѣ овчари, имахъ двѣ другарчета — Петърчо и Христо, сѣщо цѣнени като мене, съ които по цѣли нощи огласявахме околнитѣ пушинаци съ меденитѣ си цафари, или лудо играехме подъ звучитѣ на дѣдовата Костова гайда.

Нъ дойде есенъта. Листата окапаха, трѣвата пожълте, студени вѣтрища повѣха. Запълнаха мъгли, отлетѣха птичкитѣ и нашитѣ медени цафари замлъкнаха. Само шумътъ на близката воденица и звънцитѣ нарушаваха тишината.

Денътъ прѣваляше вече и снѣгъ на парцали, първи снѣгъ, почна да вали. Овцетѣ се сгушваха близо една до друга и не пасѣха вече. Изви се и студень вѣтеръ.

— Какво ще правимъ, дѣдо Косто? питахме ние малкитѣ побѣлелия старецъ. Но той свиваше рамена.

До като говорѣхме, долете съ конь на Петърчо господаря и каза че и нашитѣ господари заръчали да заключимъ колибитѣ и да караме овцетѣ въ село.